

personer, der udfører en opgave, og at det er det offentlige, som sætter rammerne, det er det offentlige, som skal kontrollere ydelsen, det er det offentlige, der skal stille krav, og det er det offentlige, der i mange situationer også betaler for den pågældende ydelse. Når hr. Klaus Hækkerup tidligere i debatten har brugt netop det sidste som skræmmebilledet over for udlicitering, er det jo alene for at indgyde frygt for udlicitering, men ikke fordi der er noget som helst sagligt belæg for det. Der er ikke nogen – heller ikke forslagsstillerne til dagsordenen – der har sagt, at en ydelse nødvendigvis skal være brugerbetalt, fordi den er udliciteret. De to ting har ikke noget med hinanden at gøre, og selv Socialdemokraterne burde kunne indse, at man sagtens kan have private, der leverer en ydelse, mens det offentlige finansierer ydelsen.

Fordelen ved, at det offentlige på denne måde stiller krav, kontrollerer ydelsen osv., samtidig med at det er private, der leverer ydelsen, er selvfølgelig, at kvalitet og omkostninger gøres synlige. Denne fordel gælder ikke kun, når det drejer sig om udlicitering af forsikringer og dataydelser og andre såkaldt materielle ting, som har været nævnt i debatten, men også når det drejer sig om plejesektoren, ældrehjælp og sygehuse. Den berøringsangst, som et flertal her i Folketinget tilsyneladende desværre har over for netop de to sidstnævnte områder, er fatal, for problemet er jo, at det netop giver de ulemper, jeg nævnte tidligere, nemlig stivhed, ufleksibilitet og ofte højere omkostninger for de pågældende ydelser, end man kunne opnå med den optimale løsning.

Men hvad er problemet med de områder? Hvad er problemet med at udlicitere inden for plejesektoren, f.eks. ældreområdet? Hvis vi tager hjemmehjælp, handler det jo i al sin enkelthed om, at den person, der kommer til den ældre og skal udføre hjemmehjælpen, skal gøre et godt stykke arbejde. Det handler om, at den person er kvalificeret til at yde den pleje, som er nødvendig, men det handler jo ikke om, hvor personen er ansat. Og på sygehusene handler det om, at man kan blive opereret hurtigt og effektivt, men ikke om, hvem der ejer hospitalet.

Men i stedet for at diskutere, hvad det egentlig er for nogle krav, vi skal stille til de pågældende ydelser, diskuterer vi desværre – specielt på socialdemokratisk foranledning – hvem det er, der ejer de pågældende ting, og hvor man er ansat. Det er jo unægtelig at vende tingene på hovedet. Som skatteydere har vi et berettiget

ønske om effektivitet i forhold til prisen, og derfor er konkurrence sund og skal også indføres på de områder, som ellers er ømtålige i debatten. Skatteyderne har simpelt hen et krav på større prisbevidsthed de steder.

Når f.eks. ISS siger, at der kan spares 4-5 mia. kr. ved udliciteringer inden for ældresektoren, har vi ikke råd til at sige nej tak til at undersøge muligheden for at opnå den besparelse eller – det behøver jo ikke absolut være en besparelse – øge servicen for 4-5 mia. kr. over for de ældre. Sagen er jo, at som situationen er i dag, er der en lang række områder, hvor eksempelvis ældreplejen ikke fungerer optimalt. Man kan finde eksempler på, at under halvdelen af tiden i kommunerne går med den egentlige pleje af og kontakt med de ældre, og i nogle situationer viser undersøgelser, at det endda kun er i 25 pct. af den tid, der egentlig er normeret, de ældre får glæde af plejen. Visse steder kan man konstatere sygefravær langt over, hvad der er gældende andre steder. Der bruges megen tid på interne møder, som der ikke nødvendigvis er behov for, og der bruges megen tid på transport. ISS påpeger i deres eksempel på, at de kan gøre det billigere, at en bedre arbejdstilrettelæggelse kan spare mange penge. Vi har ikke råd til, skatteyderne har ikke råd til, at man ikke fordomsfrit undersøger mulighederne for at opnå den besparelse eller få en serviceforbedring for 4-5 mia. kr. inden for ældresektoren.

Men hvad er det, vi har hørt i dag om det område? Jo, fra hr. Klaus Hækkerups og Socialdemokratiets side, at de vil totalfredede dette område. Når vi kommer til plejesektoren, må vi overhovedet ikke diskutere udliciteringer. Her siger man nej fra politisk hold. Men det er ikke noget, vi synes er rigtigt, og vi håber, at fornufte på et tidspunkt må komme til at råde på dette område, også her i Folketinget.

Indenrigsministeren var i sin første runde inde på, at vi ikke kunne have en debat om udlicitering uden at komme ind på Ri-Bus-konflikten, og man kan jo gisne om, hvad baggrunden er for, at indenrigsministeren mener dét. Men man må jo sige én ting om Ri-Bus-konflikten: Den gav et meget godt indblik i, at chaufførerne inden for det offentlige ikke ønskede at køre for den løn, de private kolleger kørte for. Uanset om man mener, at det, der skete i Esbjerg, var godt eller skidt, fik man synliggjort prismekanismen og fik synliggjort, at markedsmekanismen ikke virkede, da chaufførerne var ansat inden for det offentlige. De fik en langt